

Formandsberetning

Ketty Dahl, formand for Retten til Liv.

Jeg var for nogen tid siden ude at tale i en kristen forening om abort, - efter foredraget sagde den første, der fik ordet: Jeg er rystet.

Og jeg tænkte, godt, så har han forstået, hvor rædselsfuldt forfærdeligt abortvirkeligheden er, - men nej, han sagde: jeg er rystet og provokeret af det, jeg har hørt, jeg synes i princippet heller ikke, det er en god ide med abort, MEN jeg synes bestemt at muligheden skal være der!

Derefter rejste der sig en, der arbejdede som socialrådgiver, og sagde, at hun var i princippet heller ikke for abort, men når hun mødte nogle af de mennesker, der var på samfundets yderste kant, så var det ganske enkelt ikke værdigt for et barn at skulle vokse op under de forhold. Derfor var muligheden for abort nødvendig!

En tredje fik ordet og sagde, at med det enorme antal kvinder, der døde under illegale aborter rundt om i verden, var det for ham at se fuldstændig utænkeligt at vi ikke skulle have abort under ordnede forhold.

Dette var en kristen forening med nogle skønne hjertevarme mennesker: der blev holdt andagt, der blev bedt, der blev sunget salmer om Guds godhed og skaberværk. Og jeg er ikke i tvivl om, at disse dejlige mennesker har hjerte for deres medmennesker. Ikke desto mindre, så er disse udtalelser også et udtryk for, hvad den fri abort gennem 50 år har gjort ved den kristne kirke. Retten til abort har sneget sig ind, som et nødvendigt onde. Man går i princippet ikke ind for det, men...

Som kristenfolk er vi nemlig også gennem 50 år blevet så indoktrinerede, at det onde bliver til et "nødvendigt onde". Og hånden på hjertet, hvor mange af os er ikke blevet strejft af tanken om, at abort måske var at foretrække, når vi hører om nogle af ekstremerne: voldtægt, incest eller det at en på 16 fra et socialt belastet miljø venter sig. For det er dét abort gør, - det forvrænger livets hellighed, og tilbyder en hurtig løsning på et problem. Men ikke nok med det, abort forvrænger kærligheden: Abort ses nu som en kærlighedsgerning, hvor man hjælper et menneske i nød. Og man fortrænger, at idet man hjælper dette menneske i nød, så slår man et andet menneske ihjel...

Langt ind i kirken og kristne kredse er bare det at diskutere abort i sig selv blevet betændt, for der er slet ikke længere enighed om, at abort er forkert. Og derfor er man holdt op med at tale om det.

Derfor er et af vores fokuspunkter i 2023 også at nå ud til kristne foreninger og kirker for at få sat abort på dagsordenen, - og selv om vi har udset os det syd og sønderjyske område som fokusområde i den kommende tid, så meld endelig ind, uanset hvor I bor, hvis I i jeres kirke eller forening eller skole gerne vil have besøg af en fra Retten til Liv

I september kom Ungarns krav om, at man bør have hørt sit ufødte barns hjertelyd, før man får lov til at få en abort. Herhjemme gav det stort postyr i medierne, og blev udlagt som terror imod og tortur af de gravide kvinder, der skulle få dem til at føle skyld og skam, så de beholdt deres barn.

Ungarns krav var på mange måder et skridt i den rigtige retning, et skridt, der er med til at bevidstgøre om, at det er et lille levende menneske, der er der inde i maven. Men dog kun et lille skridt i den rigtige retning, for hvis kvinden, selv efter at have hørt den lilles hjerte, stadig ønsker en abort, kan hun jo få den. Og det vidner jo om en forråelse. Man har lige hørt dets hjerteslag, og alligevel dræber man det - og har lov til det.

Ligeledes har der i Kristeligt Dagblad kørt en debat om, hvor stor en "fejlmargin" et foster må have, inden det er "ok" med en abort, - er en misdannet arm nok?

Det er en vanvittig verden, der overhovedet diskuterer grænser for, hvornår man må slå børn ihjel! Det er en vanvittig verden, som med største selvfølgelighed har forståelse for forældres ret til at slå deres egne børn ihjel.

Og det er vanvittigt, når abort bliver beskrevet som en kærlighedsgerning overfor kvinden, at hun får ret til at fjerne livet inden i sig. Og ligeledes når man beskriver abort som noget, man gør af "kærlighed" til barnet, for at det ikke skal føle sig uønsket. Begrebet "frihed under ansvar" er blevet helt lukket ned. I dag er det kun "frihed", der tæller. Ordet "ansvar" er røget ud. Ansvar for egne handlinger overtrumfes af friheden til at dyrke sig selv og sine lyster uanset prisen og omkostningerne for andre.

På gamle testaments tid var det afguder, der satte dagsordenen. Først afguden Baal, der fortrængte bønnen til den eneste Sande og Levende Gud. Baal var ødelæggeren, der trængte ind mellem folket og Gud, så de glemte Gud og vendte Gud ryggen.

Så kom Astarte, frugtbarhedsgudinden, - der satte gang i fri sex i alle mulige fordærvede afskygninger, lysternes gud, der forkastede al ansvarlighed.

Og så kom Molok, - barneofringsguden, hvor man kastede sine nyfødte og sine børn i ilden som ofringer til Molok, i håb om at det gav mere velstand, større lykke, større frihed.

Jesus kom og tilbageviste al afguder, han kom og fejede dem alle af banen og pegede på Guds rige, Guds lov, Guds omsorg og kærlighed. Og Jesus gik i døden for alt det onde, som disse afguder havde afstedkommet i og mellem mennesker. Men når huset er fejlet og ryddet for onde ånder, ja, så vender de tilbage igen og nu med større kraft, hvis ikke man har vendt sig til Gud.

Baal, Astarte og Molok er på banen igen i nye forklædninger

Den nye Baal har fortrængt bøn og bibellæsning fra private hjem og samfundet generelt, den nye Baal har trængt sig ind mellem Gud og os, så kun få har et personligt forhold til Gud.

Den nye Astarte har ladet pornografien få frit løb, fri sex, uforpligtetheden, ansvarsløsheden og alt sammen under dække af begrebet frihed, så det lyder godt og smukt.

Og Molok... ja, den nye Molok æder børnene. Den nye Molok sælger tillokkende abortdrab på børn som en kærlighedsgerning og en menneskeret.

Og langt ind i kristne kredse har man nu accepteret abort som et nødvendigt onde, og man orker ikke at tale imod mere.

Men tag ikke fejl. Afguderne er tilbage i ny forklædning og med fornyet kraft. Hver eneste dag, - hver eneste dag aflives ca. 40 ufødte børn på danske sygehuse ved abort. Begrib det, hvem der kan...

Vores statsminister har flere gange været ude både i nytårstaler, og sågar ved åbningen af Folketinget at tale for retten til fri abort. Børnenes selvbestaltede statsminister er nemlig kun statsminister for nogen børn, men ikke de ufødte. For nylig skrev hun i anledningen af kvindernes internationale kampdag, følgende:

"I dag er retten til fri abort heldigvis en af de mest fundamentale rettigheder, vi har i det danske samfund".

Enhedslistens Rosa Lund blev i radioen for nylig spurgt: "Vil du anerkende, at hvis man hæver abortgrænsen til 18 uger, så er der flere, der vil få en abort, fordi f.eks. kan se, at de venter en pige?"

Hendes svar var: "Jeg skal ikke gøre mig til dommer over, hvorfor kvinder vælger en abort."

Så spurgte journalisten: "Så kvinders selvbestemmelse vejer altså tungere, end det at man vælger at abortere, bare fordi det er en pige?"

Igen svarede hun: "Jeg skal ikke gøre mig til dommer over, hvorfor kvinder får en abort. Kvinders selvbestemmelse over egen krop vejer altid tungest!"

Man må undre sig! Hvad er det, der gør, at politikere, medier og befolkningen generelt stålsat fastholder, at abort er en menneskeret?! Videnskaben har for længst fastslået at menneskelivet starter ved undfangelsen,- altså i det splitsekund af en fest, hvor æg og sæd mødes. Alligevel er det lykkedes at bilde størstedelen af den danske befolkning ind, at der ikke er noget rigtig barn inden 12 ugers grænsen.

Men hvis det er det samme menneske, fra undfangelse til naturlig død som 95 årig - så kan det ikke komme bag på nogen, at vi rent faktisk slår mennesker ihjel ved abort.

Hvorfor er det, at det at vores argumenter preller af på befolkningen, selv om man ud fra videnskab og billeder og sund fornuft, kan se, der er tale om et menneskeliv? Måske er det det uhyggelige faktum, at hvis man erkender, at det er små mennesker, vi tager livet af, så er man også nødt til at forholde sig til, at vi i Danmark de sidste 50 år har aflivet næsten en million små danskere. Og det hverken kan eller vil man forholde sig til, for det begynder unægtelig at ligne et decideret folkedrab på sine egne. Man holder derfor udelukkende fokus på kvindens ret til at bestemme over egen krop. Og i den argumentation begraver man barnet. Og at barnet er lige så ligeværdigt og lige så værdifuld en person, som kvinden er. At de begge to har brug for støtte. Sidste nye visne gren på abortretorikken er så, at nu siger Sex og Samfund, at 12 ugers grænsen skal rykkes til 18 uger, så at kvinden ikke skal stå og ydmyge sig og tigge sig til en abort på den anden side af de 12 uger. Og Sex og Samfund får uendelig megen taletid i alle medier.

Men I Retten til Liv ønsker vi at sætte fuld projektørlys på det faktum, at det ufødte barn også er et menneske, og det er det fra undfangelsen, - vi ville bare sådan ønske at medierne ville give os mindst lige så meget taletid som Sex og samfund, men det får vi ikke, gang på gang kortes interview med vores folk ned til få sekunder eller en enkelt sætning.

Men vi ønsker at hylde livet! Vi ønsker ikke at gå ind på mediernes præmis om at sætte grænser for livet, for abort er en døds kult.

Abort er her endnu, men det er vi også! Vi er ikke blevet kvalt i aborttilhængernes hån og ønske om at lukke munden på os. Vi er her endnu! Det er ikke ekstremt at ville beskytte det ufødte barn, nej, det er ekstremt at ville slå det ihjel! I RTL er vi fyldt af gå-på-mod, for det er os, der går ind for livet, det er os, der kæmper for børnenes ret til at leve og for det gode liv. Og det vil vi gerne stå på mål for. Fordi det er det, Gud ønsker af os.

Derfor er det også en dag som i dag, vi skal sige tak! Tak til vores landssekretær Ellen Højlund, og til kommunikationssekretær Kerstin Hoffmann. I har været med i så mange år. I er fru og fru Retten til Liv. I knokler og lever og ånder for at skabe en holdningsændring til abort. I holder RTL på ret spor! I sætter dagsordner i den offentlige debat, I går i medierne, ikke mindst de sociale medier, I holder foredrag, skriver indlæg og lave debat, og I møder altid andre med respektfuldhed, indsigt og omsorg, uanset hvor mange verbale tæsk I får i offentligheden eller i medierne. Tak til vores regnskabsfører Jes Didriksen du har styr på ikke bare økonomien, men også alt omkring det lovmæssige. Ofte dumper der lige en mail ind, hvor du stilfærdigt gør opmærksom på, hvad der skal være styr på i henhold til lovens krav.

Så det er bare sikkert at sejle med dig, Jes. Især når man er sådan en formand som jeg, der bare slet ikke dur til det med tal og paragraffer, du er meget mere end regnskabsfører. Du deltager også i vores møder med stor åndelig visdom. Vores ungdomssekretær i Øst Jonathan Vigillus tak for din beredvillighed til at gå i medierne, tv og radio, når der var brug for det, hvilket du har gjort med kort varsel og med stor dygtighed. Dit hjerte banker også stærkt for de ufødte og din kongstanke er at kommunikere vores budskab ud med respekt for dem, man taler med. Vi har lige ansat endnu en ungdomssekretær, som desværre ikke kunne være med heri dag, men Kristina Kristensen er ansat som ungdomssekretær Vest i Jylland fra 1. april, for vi er klar over, at vi skal ud og have fat i de unge, for at få en ny generation af abortmodstandere ind i kampen. Derfor er det en god investering med ungdomssekretærer hvis opgave det er at nå ud til særligt de unge.

Tak til Marianne Jørgensen, leder af Abortlinien, du er så god med menneske, du udfører dit arbejde med stor integritet og omsorg for alle dem, der arbejder på Abortlinien, - og netop Abortlinien og omsorgen for de kvinder, der ringer ind, er så vigtig en del af vores arbejde. Du brænder for disse kvinder og deres ufødte børn. Og til alle jer der arbejder på Abortlinien inklusive Marianne. I sidder aften efter aften ved telefonerne, I udfører et ulønnet og frivilligt arbejde, som kan være knugende, men også være opløftende og velsignet. Der er ingen tvivl om, at I redder liv med jeres måde at stille åbne spørgsmål på, så mange af disse kvinder kommer til at mærke efter, hvad det egentlig er, de er i færd med at overveje. Vi kan ikke takke jer nok.

Tak at hjertet, til hele bestyrelsen: Kristoffer Elin, Jørn, Pauline, Thomas og Karina fordi I har sagt ja til den opgave at være med her. Retten til Liv er en hjertesag for jer, og I er utrættelige. Stor tak til jer, I er hammerdygtige.

Tak til alle der arbejder i aktionsudvalget, i bladredaktion for LIV, og de 40 der sidder i repræsentantskabet. Tak til jer der arbejder med undervisningsmateriale og undervisningsplatforme, tak til jer der beredvilligt siger ja, når vi beder jer om at skrive kronikker eller læserbreve eller deltage i aktioner rundt om i landet. Og til jer, der velvilligt siger ja til at holde møder i missionshuse og foreninger.

Tak til alle medlemmerne, som gavmildt bidrager økonomisk gang på gang. Vi får altid mere end vi havde turdet håbe, og så er der alle dem, der bærer RTL i forbøn, særlig, særlig tak til jer. I er en livline og et Helligåndskraftfelt.

Og til sidst men ikke mindst en inderlig tak til Gud, som bærer os alle, som giver kræfter og som opmuntrer os og minder os at vi skal løfte hovederne og kæmpe frimodigt videre. Ja, vi er her endnu!